

Revelația lui Isus Hristos - Numărul paisprezece

A șaptea pecete

Jeff Pippenger

2023-11-11

Războiul din timpul de probă al îngerilor, care a început cu Lucifer în al treilea cer, așa cum este reprezentat în capitolul doisprezece din Apocalipsă, prefigurează războiul din timpul de probă al oamenilor și al îngerilor, care se încheie în primul cer. Când Satana și îngerii lui au fost aruncați afară din al treilea cer, Satana a deschis un nou front de luptă în grădina Edenului. Ca și în războiul din al treilea cer cu Lucifer, Dumnezeu a instituit, de asemenea, o perioadă de probă pentru omenire. Războiul din primul cer, care începe cu adevărat odată cu legea duminicală ce urmează să vină în curând, reprezintă sfârșitul timpului de probă pentru omenire.

În Apocalipsa, capitolele doisprezece și treisprezece, balaurul, fiara și proorocul mincinos sunt reprezentați. În mod obișnuit, aceste trei puteri sunt înțelese ca reprezentând în principal istoria trecută a acelor trei puteri, dar lui Ioan i s-a spus să scrie "lucrurile care vor fi", iar întreaga carte a Apocalipsei vorbește despre "zilele de pe urmă"; așadar, apelăm la principiul biblic potrivit căruia sfârșitul este ilustrat prin început și aplicăm simbolurile Apocalipsei ca adevăr prezent, nu ca adevăr al trecutului.

Atât în războiul pe care l-a început în al treilea cer, cât și în prima bătălie pe care a adus-o oamenilor în grădina Edenului, Satan a fost identificat ca recurgând la „hipnotism” pentru a transmite comunicările sale corupte, în vederea ducerii la îndeplinire a războiului său.

Satana l-a ispitit pe întâiul Adam în Eden, iar Adam a intrat în discuție cu vrăjmașul, dându-i astfel un avantaj. Satana și-a exercitat puterea hipnotică asupra lui Adam și a Evei, iar această putere a căutat să o exercite asupra lui Hristos. Dar, după ce a fost citat cuvântul Scripturii, Satana a știut că nu avea nicio șansă de a triumfa.

„Bărbații și femeile nu trebuie să studieze știința de a înrobi mințile celor care se asociază cu ei. Aceasta este știința pe care Satana o predă. Noi trebuie să ne împotrivim oricărui lucru de acest fel. Nu trebuie să ne atingem de mesmerism și hipnotism – știința celui care și-a pierdut starea dintâi și a fost aruncat afară din curțile cerești.” *Minte, caracter și personalitate*, 713.

„Știința pe care o predă Satana” a fost desăvârșită de negustorii globaliști și este pusă în aplicare prin „superautostrada informației” în „zilele din urmă”. Satana este tatăl minciunii, iar giganții din mass-media nu doar promovează neadevăruri, ci și exclud adevărul, îi monitorizează pe cei pe care îi considerăeretici și folosesc cea mai sofisticată formă de hipnoză practică vreodată în istoria planetei Pământ. Războiul care a început în al treilea cer pune în evidență acest atribut al războiului lui Satana, pentru ca cei credincioși care vor trăi atunci când războiul primului cer va fi declanșat să fie preveniți prin preștiință. Când înțelegem că centrul de control al webului mondial și al „superautostrăzii informației” este administrat și controlat în Statele Unite, avem o imagine a ceea ce înseamnă că Statele Unite fac să coboare foc din cer și înșală întreaga lume. „Focul”, în cartea

Apocalipsei, reprezintă un mesaj.

Simbolismul din Apocalipsa, capitolul treisprezece, versetul treisprezece, este preluat din confruntarea de pe Muntele Carmel, unde profeții lui Baal și profeții dumbrăvilor nu au putut să coboare foc din cer pentru a confirma că Baal și Astarte erau dumnezei adevărați. Baal, fiind o divinitate masculină, iar Astarte o divinitate feminină, reprezintă chipul fiarei, îmbinarea nelegiuită dintre Biserică și stat. Ei erau profeții Izabelei, care se afla într-o relație nelegiuită cu Ahab. Acei doi martori profetici ai chipului fiarei din relatarea de pe Muntele Carmel identifică rolul Statelor Unite în a forma mai întâi un chip al sistemului papal în Statele Unite, iar apoi în lume. „Focul” de pe Carmel trebuia să fie dovada identității Dumnezeului celui adevărat. El reprezenta o revelație din cer care îl identifica pe adevăratul Dumnezeu, iar aceeași problemă se pune atunci când Statele Unite coboară foc din cer.

În cartea lui Isaia, Dumnezeu care vestește sfârșitul de la început abordează însăși scena de pe Muntele Carmel din vechime, precum și cadrul profetic care este reprezentat atunci când Statele Unite fac să coboare foc din cer.

Aduceți-vă pricina, zice Domnul; aduceți temeiurile voastre tari, zice Împăratul lui Iacov. Să le aducă și să ne arate ce are să se întâmple; să ne arate cele dintâi lucruri, ce sunt ele, ca să le chibzuim și să cunoaștem sfârșitul lor; sau să ne vestească lucruri ce au să vină. Arătați lucrurile ce au să vină după aceea, ca să știm că sunteți dumnezei; da, faceți bine sau faceți rău, ca să ne înspăimântăm și să privim la aceasta împreună. Iată, voi sunteți un nimic, și lucrarea voastră este de nimic; o urâciune este acela care vă alege. Am ridicat pe unul din miazănoapte, și el va veni; de la răsăritul soarelui va chema Numele Meu; și va călca pe voievozi ca pe mortar, și precum olarul calcă lutul. Cine a vestit de la început, ca să știm? și mai dinainte, ca să zicem: El este drept? Da, nimeni nu arată, da, nimeni nu vestește, da, nimeni nu aude cuvintele voastre. Cel dintâi va zice către Sion: Iată-i, iată-i; și voi da Ierusalimului un vestitor de vești bune. Isaia 41:21-27.

În războiul din primul cer, care începe odată cu legea duminicală ce vine în curând, Statelor Unite și, de asemenea, însuși Satanei li se va îngădui să-și "producă" "cauza", și vor face să coboare foc din cer în încercarea de a dovedi că dumnezeul Izabelei este adevăratul Dumnezeu. Lumea va fi constrânsă să primească semnul zilei de închinare a aceluși dumnezeu. Focul care este coborât din cer, prin "autostrada informației", către întreaga omenire este o lucrare "de nimic", iar cel ce alege mesajul transmis prin acel mijloc este o "urâciune".

În acel război, cei o sută patruzeci și patru de mii, iar apoi marea mulțime, vor fi martorii lui Dumnezeu în disputa cu privire la cine este Dumnezeu cel adevărat. Mesajele transmise de ambele tabere ale războiului sunt reprezentate drept "foc". Toate neamurile vor fi adunate pentru a stabili cine este Dumnezeu cel adevărat, și vor exista două categorii de martori pentru a stabili "adevărul".

Să se adune toate neamurile, și popoarele să se strângă: cine dintre ei poate vesti aceasta și să ne arate cele dintâi lucruri? Să-și aducă martorii, ca să fie îndreptățiți; sau să audă și să zică: Adevăr este. Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, și slujitorul Meu pe care l-am ales, ca să

știți și să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost întocmit niciun Dumnezeu și nici după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul; și afară de Mine nu este mântuitor. Eu am vestit, am mântuit și am arătat, când nu era între voi vreun Dumnezeu străin; de aceea voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu. Isaia 43:9-12.

Manifestarea finală a Muntelui Carmel are martori ai Satanei și martori ai lui Dumnezeu. Demonstrația are menirea de a dovedi cine este adevăratul Dumnezeu, dar despre ce sunt chemați să depună mărturie martorii credincioși ai lui Dumnezeu?

Așa zice Domnul, Împăratul lui Israel, și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: Eu sunt Cel dintâi și Eu sunt Cel de pe urmă; și în afară de Mine nu este Dumnezeu. Și cine, ca Mine, va chema, o va vesti și o va așeza în rânduială pentru Mine, de când am rânduit poporul cel din vechime? Iar lucrurile care vin și cele ce vor veni, să le arate lor. Nu vă temeți, nici nu vă înspăimântați: oare nu v-am spus de pe atunci și nu v-am vestit? voi sunteți chiar martorii Mei. Este vreun Dumnezeu în afară de Mine? Nu, nu este alt Dumnezeu; Eu nu cunosc niciunul. Cei ce fac un chip cioplit sunt toți deșertăciune; și lucrurile lor plăcute nu le vor fi de niciun folos; și sunt martori pentru ei înșiși; nu văd și nu cunosc, ca să fie rușinați. Isaia 44:6-9.

În confruntarea finală de pe Muntele Carmel, credincioșii sunt chemați să mărturisească adevărul că Dumnezeu este Cel dintâi și Cel de pe urmă. El este Dumnezeul care "a rânduit poporul de demult", pentru a arăta "lucrurile care urmează să vină". Martorii lui Dumnezeu sunt chemați să prezinte Apocalipsa lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înaintea bătăliei finale de pe Muntele Carmel.

Mesajul lui Satana de pe Muntele Carmel este reprezentat drept foc care se coboară din cer.

Și el săvârșește minuni mari, încât face să coboare foc din cer pe pământ, înaintea oamenilor, Apocalipsa 13:13.

Versetul descrie minunile pe care Statele Unite le săvârșesc prin intermediul științei moderne a hipnotismului, care este transmisă omenirii pe „autostrada informației”. Dar versetul vorbește, de asemenea, despre apariția lui Satana însuși, când se dă drept Hristos.

Îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger va lumina întregul pământ cu slava lui. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stație misionară din lume, iar în unele țări s-a înregistrat cel mai mare interes religios cunoscut în vreă țară de la Reforma secolului al șaisprezecelea încoace; dar acestea urmează să fie întrecute de puternica mișcare în cadrul ultimei avertizări a celui de-al treilea înger.

Lucrarea va fi asemănătoare celei din Ziua Cincizecimii. Așa cum "ploaia timpurie" a fost dată, în revărsarea Duhului Sfânt la începutul vestirii Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța de preț, tot astfel "ploaia târzie" va fi dată la încheierea ei, pentru coacerea secerișului. "Atunci vom cunoaște, dacă vom stărui să-L cunoaștem pe Domnul: ieșirea Lui este pregătită ca dimineața; și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și timpurie peste pământ." Osea 6:3. "Bucurați-vă așadar, fii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru: căci El v-a dat

ploaia timpurie cu măsură și va face să cadă pentru voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie." Ioel 2:23. "În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură." "Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit." Faptele Apostolilor 2:17, 21.

Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit prin revărsarea ploi timpurii la deschiderea Evangheliei urmează să se împlinescă din nou în ploaia târzie, la încheierea ei. Iată „vremurile de înviore” spre care privea înainte apostolul Petru, când a zis: „Pocățiți-vă deci și întoarceți-vă, ca să vi se șteargă păcatele, când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviore; și El va trimite pe Isus.” Faptele 3:19, 20.

"Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de consacrare sfântă, se vor grăbi din loc în loc pentru a proclama solia din cer. Prin mii de voci, pe tot cuprinsul pământului, avertizarea va fi dată. Se vor săvârși minuni, bolnavii vor fi vindecați, iar semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. De asemenea, Satana va lucra, cu minuni mincinoase, chiar făcând să coboare foc din cer înaintea oamenilor. Apocalipsa 13:13. Astfel, locuitorii pământului vor fi aduși să ia poziție." Marea Controversă, 611, 612.

Când vom ajunge la vremea când Satana va face să coboare foc din cer, „locuitorii pământului vor fi aduși să ia poziție.” În acel timp, martorul lui Dumnezeu „se va grăbi din loc în loc pentru a proclama solia din cer. Prin mii de glasuri, pretutindeni pe pământ, avertizarea va fi dată.” Lucrarea pe care o vor împlini martorii lui Dumnezeu „va fi asemănătoare cu aceea din Ziua Cincizecimii”, când „îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger urmează să lumineze întreg pământul cu slava lui.” La Cincizecime, focul a fost simbolul revărsării Duhului Sfânt, iar focul este, de asemenea, simbolul revărsării duhului necurat al lui Satana.

După ce Ioan îi prezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii și marea mulțime în capitolul șapte din Apocalipsa, el identifică deschiderea celui de-al șaptelea și ultimului sigiliu. Ultimul, sau al șaptelea, sigiliu reprezintă desigilarea Descoperirii lui Isus Hristos și este singura profecie din cartea Apocalipsei care urma să fie desigilată chiar înainte ca timpul de probă să se încheie. Al șaptelea sigiliu, cele șapte tunete și Descoperirea lui Isus Hristos sunt toate simboluri ale acelui adevăr, care este descoperit chiar înainte de închiderea timpului de probă. Descoperirea lui Isus Hristos pune accentul pe caracterul și puterea creatoare ale lui Hristos, în calitate de Alfa și Omega. Cele șapte tunete identifică istoria în care cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți, iar al șaptelea sigiliu identifică revărsarea Duhului Sfânt în cadrul istoriei în care cei doi martori sunt înviați și primesc puterea creatoare a „adevărului” lui Dumnezeu, care este transmisă de la Tatăl, la Fiul, la Gabriel, la profet, până la cei care aleg să citească, să audă și să păzească puterea cuprinsă în acesta.

Și când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer cam o jumătate de ceas. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe. Și un alt înger a venit și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur care era înaintea tronului. Și fumul tămâiei, care se înălța împreună cu rugăciunile sfinților, s-a suit înaintea lui Dumnezeu din

mâna îngerului. Și îngerul a luat cădelnița și a umplut-o cu foc de pe altar, și l-a aruncat pe pământ; și au fost glasuri, și tunete, și fulgere, și un cutremur de pământ. Apocalipsa 8:1-5.

În versete, „șapte îngeri” „stăteau înaintea lui Dumnezeu” având „șapte trâmbițe”. Acei șapte îngeri ai trâmbițelor au fost în mod obișnuit corect înțeleși ca reprezentând judecățile lui Dumnezeu împotriva Romei pentru impunerea închinării duminicale. Roma păgână, sub Constantin, a promulgat prima lege duminicală în anul 321, iar până în 330 imperiul său a fost împărțit în Răsărit și Apus. Din acel moment au început să sune primele patru trâmbițe, iar ele reprezentau forțele istorice aduse împotriva imperiului său și care, până în anul 476, au adus orașul Roma în situația de a nu mai avea vreodată un alt roman stăpânind peste el, orașul fiind simbolul puterii și gloriei Romei. Când papalitatea a adoptat legea duminicală la Sinodul de la Orléans în anul 538, Mahomed a fost ridicat pentru a aduce judecată împotriva Bisericii romane, așa cum este reprezentat de a cincea și a șasea trâmbiță, care au fost, de asemenea, întâiul și al doilea vai, și reprezentau Islamul. Oricât de corectă ar fi înțelegerea tradițională a acelor trâmbițe, ele sunt definite în pasajul în care sunt prezentate, în Apocalipsa 9, ca „plăgi”.

Iar ceilalți oameni, care nu au fost uciși de aceste urgii, tot nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine demonilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nici nu pot vedea, nici nu pot auzi, nici nu pot umbla. Nici de uciderile lor nu s-au pocăit, nici de vrăjitoriile lor, nici de desfrânările lor, nici de furturile lor. Apocalipsa 9:20, 21.

Împlinirea desăvârșită și finală a celor șapte trâmbițe este reprezentată de cele șapte plăgi de pe urmă din Apocalipsa, capitolul al șaisprezecelea. Chiar și o cercetare sumară a caracteristicilor profetice ale celor șapte trâmbițe din Apocalipsa, capitolul al nouălea, demonstrează că ele prezintă caracteristici paralele cu cele ale celor șapte plăgi de pe urmă. Deschiderea celei de-a șaptea pecetei are loc în acea perioadă a istoriei când timpul de har este pe punctul de a se încheia, iar mânia lui Dumnezeu, reprezentată de cele șapte plăgi de pe urmă, este pe punctul de a fi turnată.

Când Hristos, ca Leul din seminția lui Iuda, „a deschis pecetea a șaptea”, un înger a venit și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților pe altarul de aur care era înaintea scaunului de domnie. Și fumul tămâiei, care venea împreună cu rugăciunile sfinților, s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului.” Revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime a fost precedată de rugăciunea unită a credincioșilor care erau adunați în Ierusalim.

„O redeșteptare a adevăratei evlavii între noi este cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre. A urmări aceasta ar trebui să fie lucrarea noastră cea dintâi. Trebuie depus un efort stăruitor pentru a dobândi binecuvântarea Domnului, nu pentru că Dumnezeu nu ar fi dispus să reverse binecuvântarea Sa asupra noastră, ci pentru că nu suntem pregătiți și-o primim. Tatăl nostru ceresc este mai dispus să dea Duhul Său Sfânt celor ce Îi cer, decât sunt părinții pământești să dea daruri bune copiilor lor. Dar este lucrarea noastră, prin mărturisire, smerire, pocăință și rugăciune stăruitoare, să împlinim condițiile în temeiul cărora Dumnezeu a făgăduit să ne acorde binecuvântarea Sa. O redeșteptare nu trebuie așteptată decât ca răspuns la rugăciune.” Mesaje alese, cartea 1, 121.

Deschiderea celui de-al șaptelea sigiliu identifică pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Pecetluirea este inițiată prin rugăciune, însă nu pur și simplu prin actul rugăciunii, ci printr-o rugăciune specifică. Rugăciunea specifică este identificată în cartea lui Daniel, care este, desigur, și cartea Apocalipsei.

Ioan, în Apocalipsă, și Daniel, în cartea sa, îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii în „zilele de pe urmă”. În „zilele de pe urmă”, aceia care urmează să fie martorii lui Dumnezeu în timpul bătăliei din primul cer vor mărturisi cu privire la profeția care este dezpecetluită chiar înainte ca timpul de probă să se încheie. Aceasta este reprezentată ca pecetea a șaptea în versetele pe care le avem acum în vedere. Rugăciunile care ajung la îngerul cu „cădelnița de aur” sunt reprezentate de rugăciunea lui Daniel din capitolul nouă al cărții sale. Acea rugăciune este una specifică, expusă de Moise în legătura cu profeția „de șapte ori”. Rugăciunea este dublă, iar Daniel așază cadrul rugăciunii sale duble în termenii „blestemului” și „jurământului” lui Moise. Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt aceeași carte, iar aceleași linii de profeție care se află în cartea lui Daniel sunt reluate în cartea Apocalipsei.

Rugăciunea care aduce revărsarea focului sfânt în mișcarea îngerului puternic din Apocalipsa optsprezece este rugăciunea lui Daniel a «celor șapte vremi». Este rugăciunea care l-a făcut pe îngerul Gabriel să coboare din cer pentru a-i explica lui Daniel profețiile. La încheierea rugăciunii sale, care cuprinde primele douăzeci de versete din Daniel, capitolul nouă, Gabriel a coborât cam pe la vremea jertfei de seară. Rugăciunile care se înalță și pe care le primește îngerul cu cădelnița de aur sunt rugăciuni care se înalță la apusul soarelui, în seara «zilelor de pe urmă».

Și pe când vorbeam și mă rugam și îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel și înfățișam rugămintea mea înaintea Domnului Dumnezeului meu pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu; da, pe când vorbeam în rugăciune, bărbatul Gabriel, pe care îl văzusem în vedenie la început, zburând iute, m-a atins pe la vremea jertfei de seară. Daniel 9:20, 21.

Rugăciunea lui Daniel a fost o mărturisire nu doar a păcatelor lui, ci și a păcatelor poporului lui Dumnezeu. Rugăciunea lui este tiparul pentru rugăciunea de pocăință în legătura cu „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase.

Iar cei ce vor mai rămâne dintre voi se vor topi în nelegiuirea lor în țările vrăjmașilor voștri; și, de asemenea, pentru neleguirile părinților lor, împreună cu ale lor, se vor topi. Dacă își vor mărturisi nelegiuirea lor și nelegiuirea părinților lor, împreună cu necredințioșia prin care Mi-au fost necredințioși, și că, de asemenea, au umblat împotriva Mea; și că și Eu am umblat împotriva lor și i-am adus în țara vrăjmașilor lor; dacă atunci inimile lor netăiate împrejur se vor smeri, și atunci vor primi pedeapsa neleguirii lor: Atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, și, de asemenea, de legământul Meu cu Isaac, și de legământul Meu cu Avraam Îmi voi aduce aminte; și Îmi voi aduce aminte de țară. Leviticul 26:39-42.

După ce Moise expune pedeapsa asociată cu „de șapte ori”, pe care o numește „cearta legământului” lui Dumnezeu, el precizează ce trebuie să facă poporul lui Dumnezeu dacă și când ajung să-și dea seama că sunt robi în țara vrăjmașului, așa cum a fost Daniel. Trebuiau, așa cum a

reprezentat Daniel, să-și mărturisească păcatele, precum și păcatele părinților lor.

Când această rugăciune specifică este înălțată de cei chemați să fie cei o sută patruzeci și patru de mii, îngerul cu cădelnița de aur va lua "cădelnița, și" o va umple "cu foc de pe altar și o va arunca pe pământ: și au fost glasuri, și tunete, și fulgere, și un cutremur." Focul sfânt care reprezintă mesajul "adevărului", în contrast cu mesajul contrafăcut al "focului", pe care Statele Unite și Satana îl coboară din cer, are loc în ceasul "cutremurului", care este legea duminicală.

În cartea lui Zaharia suntem înștiințați că Zorobabel a așezat atât temelia, cât și piatra din vârf a templului, în istoria reconstrucției templului și a Ierusalimului, după întoarcerea din robia în care s-a aflat și Daniel.

Atunci el a răspuns și mi-a vorbit, zicând: Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel: Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor. Cine ești tu, munte mare? Înaintea lui Zorobabel te vei preface în câmpie; și el va pune piatra de încheiere cu strigăte, strigând: Har, har peste ea. Apoi a venit la mine cuvântul Domnului, zicând: Mâinile lui Zorobabel au pus temelia acestei case; mâinile lui o vor și isprăvi; și vei ști că Domnul oștirilor m-a trimis la voi. Căci cine a disprețuit ziua lucrurilor mici? Căci se vor bucura și vor vedea firul cu plumb în mâna lui Zorobabel; acei șapte sunt ochii Domnului, care cutreieră pe tot pământul. Zaharia 4:6-10.

Zorobabel înseamnă "vlăstar al Babilonului" și este un simbol al soliei celui de-al doilea înger, care, atunci când este unită cu solia Strigătului de la Miezul Noptii, a așezat "temelia" în mișcarea de început a Adventismului. Zorobabel reprezintă, de asemenea, repetarea soliei celui de-al doilea înger în mișcarea de încheiere a Adventismului, în mișcarea Future for America, când este așezată "piatra de încheiere".

Lumea s-a bucurat pe seama celor doi martori care fuseseră uciși în valea oaselor moarte, pe strada care este "superautostrada informației". Când acei doi martori au fost readuși la viață, lumea s-a înfricoșat, iar cerurile s-au bucurat. Zaharia, ca toți profeții, identifică "zilele de pe urmă" în care poporul lui Dumnezeu se bucură. Zaharia ne înștiințează că ei se bucură de învierea celor doi martori, când îi văd pe "acei șapte". "Acei șapte" este același cuvânt ebraic tradus prin "de șapte ori" în Leviticul douăzeci și șase. Mișcarea primului înger a așezat piatra de temelie a profeției "de șapte ori" a lui Moise, iar acel "adevăr" urmează să fie și piatra de vârf a mișcării celui de-al treilea înger, în pofida respingerii lui în 1863.

Când va fi recunoscut și împlinit și când, prin rugăciunea dublă convenită, se va trece la faptă, focul cel adevărat va fi aruncat pe pământ, precum a fost la Cincizecime.

Vom continua să abordăm deschiderea celei de-a șaptea pecetii în articolul următor.